

Jeffrey Archer

VÁRATLAN FORDULAT

Jeffrey Archer

Váratlan fordulat

Második, javított kiadás

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
A Twist in the Tale

Copyright © 1988 by Jeffrey Archer

Hungarian translation © Bart Dániel; Bart István jogutódja

© General Press Könyvkiadó, 2020

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
BART DÁNIEL
BART ISTVÁN

ISBN 978 963 452 443 4

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

**www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu**

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KISS BÉLA

A tökéletes gyilkosság

Ha aznap este nem gondolom meg magam, sose tudtam volna meg, hogy mi az igazság.

Egyszerűen nem ment volna a fejembe, hogy Carla lefeküdt valakivel, hogy hazudott nekem – és hogy csak a második, sőt talán csak a harmadik vagyok nála a sorban.

Carla napközben felhívott az irodámban, pedig külön kértem, hogy ne telefonáljon a munkahelyemre, de mivel azt is mondtam neki, hogy otthon se hívjon, igazság szerint nem sok választása maradt. Mint kiderült, csak azt akarta közölni, hogy aznap ne menjek... Magyarázatképpen azt mondta, meg kell látogatnia a Fulhamben lakó nővérét, mert beteg.

Nagyon csalódott voltam. Amúgy is megint szörnyen nyomasztó napom volt, és már csak az hiányzott, hogy le kelljen mondanom az egyetlen örömről, ami egyáltalán elviselhetővé tette volna.

– Nekem eddig mindig azt mondtad, hogy nem jötök ki egymással a nővéreddel – jegyeztem meg epésen.

Nem válaszolt azonnal. Végül is felelet helyett megkérdezte:

– Akkor jövő kedden, a szokott időben?

– Még nem tudom, hogy jó-e – feleltem. – Majd hétfőn felhívlak, amikor már tudom a programomat. – Lettettem a kagylót.

Fásultan felhívtam a feleségemet, és bejelentettem, hogy most indulok hazafelé – egyébként mindig a Carla háza előtti fülkéből szoktam hazaszólni. Máskor is gyakran éltem ezzel a trükkel, hogy Elizabeth úgy érezze, a nap minden percében tudja, hol vagyok és mit csinálok.

A kollégák többsége már hazament, én meg összeszedtem pár iratot, hogy még este otthon átnézzem őket. Amióta ugyanis hat hónapja új tulajdonosunk volt, kirúgták a helyettesemet a számvitelről, tőlem viszont elvárták, hogy az ő munkáját is végezzem el. Én pedig egyáltalán nem vagyok abban a helyzetben, hogy szóvá tegyem a dolgot, mivel a főnököm félreérthetetlenül a tudtomra adta, hogy ha nem tetszik az új felállás, ő nem fog meggátolni abban, hogy más helyet keressék magának. Lehet, hogy kénytelen is leszek, csak épp hirtelenjében nemigen tudok olyan céget, ahol szívesen alkalmaznának valakit, aki már benne van abban a bizonyos bűvös korban, amikor már nemigen kapkodnak az ember után.

Kifordultam az irodaház parkolójából, és benyomultam az esti csúcsforgalomba, közben pedig már kezdtem megbánni, hogy olyan hűvösen beszéltem Carlával. Végére is, aligha lehet nagy élvezet a „másik nő” szerepét alakítani egy férfi életében. Bűntudat fogott el, úgyhogy a Sloane Square sarkára érve kiugrottam a kocsiból, és átszaladtam az utca túloldalára.

– Tizenkét szál rózsát, legyen szíves – mondtam, miközben a tárcámban kotorásztam.

A virágárus, aki alkalmasint a szerelmesekből él, nem szólt egy szót se, csak összevágott nekem tizen-

két bimbós szálat. Persze egy rózsacsokorban nem sok eredetiség van, de Carla legalább az igyekezetet látni fogja belőle.

Visszatültem a kocsiba, és Carla lakása felé indultam tovább abban a reményben, hogy még otthon találok, és talán annyi ideje is lesz még, hogy gyorsan megigyunk valamit. Aztán eszembe jutott, hogy közben már hazatelefonáltam, és a feleségemnek azt mondtam, hogy elindultam. Egy-két percnyi késést még játszva ráfoghatok a forgalomra, az iddogálás azonban már nemigen fér bele egy ilyen ócska kis kifogásba.

Carla házánál szokás szerint alig találtam parkolóhelyet; végül az újságossal szemközt pillantottam meg egy akkorát, ahová ha szűken is, de éppen befértem volna a Roverrel. Már éppen be akartam farolni, amikor azt láttam, hogy egy férfi lép ki Carla lakóházának a kapuján. Ettől még nem estem volna gondolkodóba, ha nem jelenik meg utána mindjárt Carla is. Megállt a kapuban; a bő, kék pongyolája volt rajta. Előrehajolt, és csókkal búcsúzott távozó látogatójától, s ez a csók aligha volt testvérinek nevezhető. Aztán becsukta az ajtót, én meg gázt adtam, és a sarkon túl álltam meg egy parkoló kocs mellett, az út közepén.

A visszapillantó tükörben figyeltem, ahogy a pasas átmegy az úttesten, és benyit az újságoshoz, aztán néhány perc múlva egy esti lappal jön ki, meg egy doboz cigarettával a kezében, ha jól láttam. Aztán odament a kocsijához, egy kék BMW-hez, kivett az ablaktörlő alól egy cédulát, és minden jel szerint átkozódott magában, ugyanis megbüntették, nyilván azért, mert túllépte a par-

kolási időt. Vajon mennyi ideje állhatott ott az a BMW? Még az is felötlött bennem, vajon nem volt-e ez az ember már akkor is nála, amikor Carla felhívott, hogy ma ne jöjjenek.

A pasas beült a kocsjába, becsatolta a biztonsági övét, és még rágyújtott, mielőtt elhajtott volna. Az ő helyére álltam be, amit némi kárpótlásnak tekintettem, amiért elvette a nőmet. Nem mintha jó vásár lett volna. Mielőtt kiszálltam, szokás szerint gondosan körülnéztem, hogy nem jár-e arra ismerős. De időközben beesteledett, és senki sem nézett rám furcsálkodva. Megnyomtam a *Moorland* feliratú csengőt.

Carla boldog arccal jött kinyitni a házkaput; a mosolyt azonban csakhamar bosszús pillantás váltotta fel, hogy aztán ugyanolyan gyorsan ismét visszatérjen az arcára a mosoly. Az első mosoly alighanem a BMW-snek szólt. Sosem értettem, miért nem akar nekem kapukulcsot adni. Mélyen belenéztem abba a szép, kék szemébe, amely sok-sok hónapja rabul ejtett. Hiába ült mosoly az arcán, a szeméből olyan hidegség sütött rám, amit még sosem éreztem.

Hátat fordított, és kinyitotta a földszinti lakása ajtaját, hogy beeressen. Észrevettem, hogy a pongyola alatt azt a borvörös kombinét viseli, amit tőlem kapott karácsonyra. A lakásba lépve azon vettem észre magam, hogy szinte leltárt készítek magamnak a jól ismert szobában. A közepén álló üveges dohányzóasztalon ott volt üresen a bögre, amelyből kávézni szoktam. Mellette Carla bögréje, szintén üresen. A vázában tizenkét szál rózsza díszelgett; már épp nyiladoztak a bimbók.

Világéletemben hirtelen haragú ember voltam, a virág láttán pedig annyira elfutott a méreg, hogy nem is tudtam leplezni.

– Ki volt az a pasas, aki most ment el? – kérdeztem.

– Biztosítási ügynök – felelte, miközben összeszedte az asztalról a bögréket.

– És mit akar biztosítani? – folytattam. – A szerelmi életedet netán?

– Miért kell neked mindjárt arra gondolnod, hogy csak a szeretőm lehet? – emelte fel kissé a hangját.

– Te általában kombinéban szoktál kávézgatni a biztosítási ügynökökkel? Amit mellesleg tőlem kaptál.

– Vedd tudomásul, hogy azzal kávézok, akivel akarok – mondta –, és azt veszek fel hozzá, amihez kedvem van, főleg, ha te közben éppen hazafelé tartasz a kedves nejedhez.

– De én ide akartam jönni...

– Hogy aztán hazamenj a feleségedhez. És különben is, mindig azt szoktad mondani, hogy én csak éljem a magam életét, és ne hagyatkozzam kizárólag terád.

Ha valami rejtegetnivalója volt, Carla rendszerint ezzel az érveléssel hozakodott elő.

– Nagyon jól tudod, hogy nekem sem könnyű.

– Az bezzeg könnyű, mi, hogy ágyba bújj velem, amikor csak kedved szottyan rá? Mert én csak arra vagyok jó neked, igaz?

– Ne légy igazságtalan!

– Én vagyok igazságtalan? Talán nem arra számítottál, hogy ma is meglesz majd pontban hatkor a szokásos,

és te még szépen haza is érsz épp hétre, amikor Elizabeth feltárlja a vacsorát?

– Évek óta nem élek házasesetletet a feleségemmel! – förmedtem rá.

– Állítólag – vetette oda gúnyosan.

– Én igenis hűséges voltam hozzád.

– Amiből pedig, nemde bár, az következik, hogy nekem is hűségesnek kell lennem tehozzád?

– Ne viselkedj úgy, mint egy kurva!

Megvillant a szeme, ahogy rám vetette magát, és teljes erőből arcul ütött.

Nem nyertem még vissza az egyensúlyomat, amikor másodszor is felemelte a kezét, ezúttal azonban sikerült elkapnom a karját, sőt még el is löktem magamtól, neki a kandalló párkányának. Hamar összeszedte magát, és újra nekem esett.

Én akkor végképp elvesztettem az önuralmammat, és amikor megint meg akart ütni, ökölbe szorítottam a kezemet, és dühömben behúztam neki egyet. Az állát találtam el, bár csak oldalvást, de megtántorodott az ütés erejétől. Még láttam, hogy kinyújtja a karját, hogy ne essen olyan nagyot, de azt már nem vártam meg, hogy felpattanjon és visszaüssön, hanem sarkon fordultam, és bevágtam magam mögött az ajtót.

Futva távoztam, kirohantam az utcára, beugrottam a kocsiba, és gyorsan elhajtottam. Legfeljebb ha tíz percig időzhettem nála. Bár akkor kedvem lett volna megölni, mire hazaértem, már régen megbántam, hogy megütöttem. Kis híján kétszer is visszafordultam. Végére is igma volt mindenben, amit a szememre vetett. Azt fontol-

gattam, lesz-e bátorságom otthonról felhívni. Néhány hónapja volt még csak, hogy a szeretóm lett, biztos voltam benne, hogy Carla tisztában van vele, milyen sokat jelent nekem.

Ha Elizabeth szóvá is akarta tenni, hogy megint későn jövök haza, mindjárt meggondolta magát, amikor meglátott. Átnyújtottam neki a rózsacsokrot. Azonnal vázába tette, és rendezgetni kezdte, én meg töltöttem magamnak egy nagy pohár whiskyt. Fel voltam rá készülve, hogy megjegyzést tesz rá, mivel ritkán szoktam vacsora előtt inni, de a virág lefoglalta. Noha tulajdonképpen már elszántam magam rá, hogy felhívom Carlát, és megpróbálom jóvátenni a történeteket, végül mégis meggondoltam magam. Otthonról mégse hívhatom fel, és különben is, ha várok reggelig, és majd csak az irodából telefonálok, addigra talán meg is nyugszik kissé.

Másnap korán ébredtem, és az ágyban heverészve azon töprengtem, hogyan engeszteljem ki. Abban maradtam magammal, hogy elviszem ebédelni abba a kis francia bisztróba, ami éppen félúton van az én munkahelyem meg az övé között, és amit annyira szeret. Mindig örült, ha napközben találkoztunk, mivel akkor nyilvánvalóan nem azért voltam vele, hogy ágyba bújjunk. Ezután megborotválkoztam, felöltöztem, és leültem Elizabethszel reggelizni, közben belenéztem az újságba, és amikor láttam, hogy az első oldalon nincsen semmi érdekes, hátralapoztam a pénzügyi rovathoz. Megállapítottam, hogy a részvényeink megint estek annak következtében, hogy a City előrejelzései nagyon szerény kis évközi nyereséget jósoltak. Ha ilyen rossz marad a saj-

tónk, a részvényeink értéke milliókkal csökken. Én pedig már azt is tudtam, hogy mire közzé kell tenni az éves mérleget, kész csoda lesz, ha nem leszünk egyenesen veszteségesek.

A második csésze kávé után elbúcsúztam a feleségtől, kapott egy puszit, és elindultam, hogy beszálljak a kocsiba. Akkor ötlött fel bennem, hogy inkább írok pár sort Carlának, bedobom a levélszekrényébe, és ezzel megtakarítom magamnak a kínos magyarázkodást.

„Bocsáss meg! – írtam. – Egykor a Marcel’sben. Pénteken ezúttal *Sole Vèronique*. Imádlak, Casaneva.” Ha nagy ritkán előfordult, hogy írtam Carlának, mindig csak az általa választott becenevet használtam.

Kis kitérőt tettem, hogy útba ejthessem a házát, de elakadtam a forgalomban. Amikor végre nagy nehezen elvergődtem legalább a környékre, kiderült, hogy valami baleset a dugó oka. Még hozzá valami komolyabb dolog történhetett, ugyanis mentőautó állta el az egyik sávot, és az tartotta fel a szemből jövő kocsikat. Egy rendőrnő iparkodott terelgetni a forgalmat, de igyekezetével csak rontott a helyzeten. Azonnal láttam, hogy Carla lakásának a közelében sehol sem fogok parkolóhelyet találni, és bele is törődtem, hogy mégiscsak kénytelen leszek telefonon felhívni, amikor beérek az irodába. Nem mondhatnám, hogy ez a kilátás valami nagy lelkesedéssel töltött el.

Aztán kicsit később észrevettem, hogy a mentőautó éppen Carla lakóházának a kapuja előtt áll; ekkor már egyenesen pánikba estem. Mindjárt a legrosszabbra gondoltam, miközben persze tudtam, hogy ez észszerűtlen.

Megpróbáltam meggyőzni magamat arról, hogy az a legvalószínűbb, hogy valami közlekedési baleset történt, Carlának pedig semmi köze az egészhez.

Akkor vettem észre, hogy a mentő mögött ott áll egy rendőrautó is.

Amint a két parkoló autó mellé értem, megláttam, hogy Carla házának a kapuja tárva-nyitva áll. Épp abban a pillanatban jött ki egy férfi hosszú, fehér köpenyben, sietős léptekkel, és kinyitotta a mentő hátsó ajtaját. Lefékeztem, hogy jobban megnézzem magamnak, mi folyik itt, és reméltem, hogy a mögöttem jövő kocsi vezetője nem fog túlságosan türelmetlenkedni. A szemből érkező autók vezetői felemelt kézzel köszöngették, hogy elengedem őket. Arra gondoltam, hogy legalább tíztizenkét kocsit elengedhetek anélkül, hogy rám dudáljanak. A rendőrnő azzal segített, hogy sürgetve hajtotta a kocsikat.

Aztán egy hordágy bukkant fel a kapualjban. Két egyenruhás mentős hozott ki egy lepedővel fedett alakot, és betolta a mentőautóba. Az arcát nem láttam, mert le volt takarva, de ott jött közvetlenül a hordágy után egy harmadik férfi is, aki csakis nyomozótiszt lehetett. Átlátszó nejlonzsák volt a kezében, amelyben mintha valami piros ruhadarabot pillantottam volna meg, és elfogott a rémület, mert gyanúsán emlékeztetett a kombinérra, amelyet Carla tőlem kapott.

Kihánytam a reggelimet az anyósülésre. Aztán a kormánykeréken támasztottam meg a fejem. A mentőautó ajtaja becsapódott, megszólalt a sziréna, és a rendőrnő jelzett, hogy induljak már. A mentőautó elhajtott, a mö-

göttem várakozó kocsit vezetője pedig dudálni kezdett. Végére is neki nem volt semmi köze ehhez az egészhez. Gázt adtam, és elindultam, utóbb azonban képtelen voltam felidézni akár csak egyetlen mozzanatát is az útnak, amely az irodába vitt.

Az irodaház parkolójába érve nagyjából letakarítottam az anyósülést, és egy kicsit ki is szellőztettem a kocsit, mielőtt fellifteztem volna a hetedik emeleti mosdóba. Fogtam a Carlának írt ebédmeghívást, apró darabokra tépdestem, és lehúztam a vécén. Pár perccel fél kilenc után léptem be tizenkettedik emeleti irodám ajtaján. Ott találtam a vezérigazgatót, aki fel-alá lépkedett az íróasztalom előtt, és nyilvánvalóan rám várt. Teljesen kiment a fejemből, hogy péntek van, neki pedig az volt a szokása, hogy minden péntek reggel bekérte a legfrissebb adatokat.

Kiderült, hogy ezúttal a május, június és július havi előrejelzésekre is kíváncsi. Megígértem, hogy délre minden ott lesz az asztalán. Pedig most nagy szükségem lett volna a délelőttre a saját magam számára, de láttam már, hogy erről szó sem lehet.

Valahányszor megszólalt a telefon, nyílt az ajtó, vagy akár csak szólt hozzám valaki, megállt a szívverésem, arra gondoltam, a rendőrség keres. Délre elkészültem a jelentéssel, amelyet a vezérigazgató kért, de mivel összecsapott munka volt, tudtam, hogy nem lesz vele elégedett, és kifogásolja majd, hogy az adataim is pontatlankok. Mindenesetre leadtam a titkárnőjének, aztán gyorsan elmentem ebédelni. Tudtam, hogy egy falat sem menne le a torkomon, de azt gondoltam, legalább elkapom a *The*

Standard első kiadását, és megnézem, van-e benne valami Carla haláláról.

Bementem a szokott pubomba, és behúzódtam az egyik sarokba, ahová a pulttól nem lehet odalátni. Letettem az asztalra a paradicsomlét, és nekiláttam, hogy lassan, figyelmesen átlapozzam az újságot.

Az első oldalon nem volt semmi. A másodikon sem, és a harmadikon meg a negyediken sem. Csak az ötödikre fért be, de oda is csak egy rövidhír erejéig. „Miss Carla Moorlandet (31 éves) holtan találták pimlicói otthonában.” Emlékszem, az volt az első gondolatom, hogy még az életkorát is eltévesztették. „Simmons, az esettel megbízott felügyelő közlése szerint a nyomozás folyik, várják a boncolási jegyzőkönyvet, egyelőre azonban semmi sem utal idegenkezűségeire.”

A hír elolvasása után még egy kis levest is képes voltam legyűrni, meg hozzá egy zsömlét. Másodszor is elolvastam a tudósítást, aztán visszamentem az irodaház parkolójába, és beültem a kocsimba. Letekertem az ablakot, hadd jöjjön be egy kis friss levegő, és bekapcsoltam az egyórás híreket. Carlát meg sem említették. A géppisztolyos merényletek, a kábítószeresek, az AIDS és a nagy bankrablások korában egy harminckét éves titkárnő halála a BBC-nek fel sem tűnik.

Amikor visszamentem az irodámba, az asztalomon egy feljegyzést találtam, benne egy csomó kérdés, amelyekre választ kívánt a vezérigazgató úr, semmi kétséget sem hagyva afelől, hogy mi a véleménye a jelentésemről. Majdnem minden kérdésére sikerült elkészítenem a választ, sőt le is adtam a kiegészítéseket a titkárnőjének

még aznap, pedig a délután nagyobbik részét azzal töltöttem, hogy megpróbáltam meggyőzni magamat: bármi okozta is Carla halálát, csakis azután történhetett, hogy én eljöttem, és semmiképpen sem lehetett kapcsolatban azzal, hogy megütöttem. Az a piros kombiné azonban nem hagyott nyugodni. Nem lehetséges, hogy valamilyen szálon elvezeti hozzám a nyomozást? A *Harrods*-ban vettem – kétségkívül luxusholmi volt, de azt biztosra vettem, hogy nem egyedi darab; és ez volt az egyetlen komolyabb ajándék, amit tőlem kapott. Hanem az a le vélke, amit mellékeltem hozzá – nem lehet, hogy Carla eltette magának? És vajon annak alapján ki tudják-e nyomozni, hogy kicsoda az a Casaneva?

Este egyenesen hazamentem, mert tudtam, hogy soha többé nem lennék képes végighajtani azon az utcán, ahol Carla lakott. A kocsiban elkaptam még a délutáni hírprogram végét, otthon pedig azonnal bekapcsoltam a tévét, és megnéztem a hatórás híreket. Hétkor átmentem a Channel Four csatornára, aztán kilenckor vissza a BBC 1-re. Tízkor megint átkapcsoltam az ITV-re, és végül még az éjszakai híradót is megnéztem.

A jelek szerint Carla halálának a híre a hírszerkesztők közös véleménye szerint a Reading és a Walsall közötti harmadosztályú meccs végeredményével sem ért fel fontosságban. Elizabeth közben nyugodtan olvasta a frissen kikölcsonzött könyvét, és sejtelve sem volt róla, hogy milyen veszély fenyegeti a férjét – esetleg.

Nyugtalanul aludtam az éjjel, és amint meghallottam, hogy bedobják az újságot, kiugrottam az ágyból, és lerohantam a lépcsőn, hogy megnézzem a főcímekeket.

Dukakis az elnökjelöltségért – olvastam a *The Times* első oldalán.

Az a tiszteletlen gondolat fordult meg a fejemben, milyen furcsán hangzik majd, hogy „Dukakis elnök”, ha ugyan megválasztják.

Aztán fölvettem a földről a feleségem *Daily Express*-ét; az első oldal tetejét ez a három szó töltötte ki: *Halálos szerelmi civódás*.

Megroggyant a lábam, és térdre estem. Furcsa látványt nyújthattam, amint a padlón térdepelve megpróbáltam elolvasni a cikk első bekezdését. A második bekezdés apróbb betűit szemüveg nélkül már nem tudtam kivenni. Fogtam az újságokat, majd felbotorkáltam az emeletre, és elvettem az éjjeliszekrényről a szemüvegemet. Elizabeth még mélyen aludt. Ennek ellenére magamra zártam a fürdőszoba ajtaját, hogy lassan és nyugodtan végigolvashassam a cikket anélkül, hogy attól kelljen tartanom, bármikor rám nyithat.

A rendőrség most már gyilkosságként kezeli a gyönyörű titkárnő, a 32 éves Carla Moorland halálát, akit tegnap reggel holtan találtak pimlicói lakásán. Simmons felügyelő, aki a nyomozást vezeti, eleinte úgy vélte, hogy a haláleset természetes okokból következett be, a röntgenfelvétel azonban azt mutatta, hogy a nő állkapcsa el volt törve, ami feltehetőleg dulakodás következménye lehet. A halottszemle április 19-én lesz.

Miss Moorland bejárónője, Maria Lucia (48 éves) úgy nyilatkozott tudósítónknak, hogy amikor aznap délután öt órakor távozott a lakásról, munkaadója egy férfi-

ismerősét fogadta. Egy másik tanú, Mrs. Rita Johnson, aki a szomszéd házban lakik, kijelentette, hogy a férfi, akit kb. hat órákor látott távozni Miss Moorland lakásáról, be- ment a szemközti újságoshoz, mielőtt elhajtott volna. Hozzátette még, hogy bár nem biztos megfigyelése pontos- ságában, de a kocsi valószínűleg Rover márkájú lehetett...

– Úristen! – fakadt ki belőlem, de olyan hangosan, hogy meg is ijedtem, nem ébresztettem-e fel Elizabetht. Gyorsan megborotválkoztam, lezuhanyoztam, és köz- ben megpróbáltam összeszedni a gondolataimat. A fele- ségem még aludt, amikor én már felöltöztem, és indul- tam az irodába. Álmában megcsókoltam, de csak átfordult a másik oldalára. Írtam neki egy cédulát, ame- lyet az éjjeliszekrényén hagytam, hogy ma korán kell be- mennem, mert be kell fejeznem egy fontos jelentést.

Útközben a kocsiban azt gyakoroltam, mit fogok mondani. Újra meg újra felmondtam magamban a szö- veget. Még nem volt nyolc óra, amikor beléptem a tizen- kettedik emeleti irodámba; tárva-nyitva hagytam ma- gam mögött az ajtót, nehogy valaki meglephessen. Biztos voltam benne, hogy legalább tizenöt, sőt talán húsz per- cem is van még, amíg az első kolléga megérkezik.

Még egyszer végigvettem, hogy mit kell mondanom. Kikerestem a számot a telefonkönyvből, és odafirkantot- tam az asztalomon heverő jegyzetömbre, aztán csupa nagybetűvel fölírtam azt az öt tételt, amelyről nem volt szabad megfeledkezni. Értekezletet előtt is mindig így jártam el.

BUSZMEGÁLLÓ
KABÁT
19-ES HÁZSZÁM
BMW
BÜNTETŐCÉDULA

Aztán tárcsáztam.

Levettem a karórát, és kivettem magam elé. Valahol azt olvastam, hogy körülbelül három percbe telik, amíg meg tudják állapítani, honnan jön egy telefonhívás.

Női hang vette fel: – Scotland Yard.

– Simmons felügyelőt kérem – mondtam kurtán.

– Mit mondhatok, kérem, ki keresi?

– Nem szeretném megadni a nevemet.

– Értem, uram – felelte olyan hangon, mint aki hozzászólt már az efféle telefonálókhoz.

Hallottam, hogy kicsöng a mellék. Amikor beleszólt egy férfihang, hogy „Tessék, itt Simmons!”, nekem egyszerre kiszáradt a szám; életemben először beszéltem nyomozótiszttel. Meghökkenítő volt, hogy ilyen jellegzetesen angol nevet viselő ember milyen vaskos glasgow-i, skót kiejtéssel beszél.

– Mit parancsol? – kérdezte.

– Semmit, csak szeretnék segíteni – mondtam halkán, amitől a normálisnál sokkal mélyebb lett a hangom.

– Miben, ha szabad kérdezmem?

– Ön nyomoz a Carla Akárki-féle gyilkossági ügyben?

– Igen, én. De milyen segítséget ajánl?

A kismutató azt jelezte, hogy az első perc már letelt.

– Én láttam azt az embert, aki aznap este távozott a nő lakásáról.

– Ön hol tartózkodott ekkor?

– A buszmegállóban. Majdnem pont a ház előtt.

– Tudna személyleírást adni az illetőről? – tette fel a kérdést Simmons pontosan ugyanolyan szenvtelen hangon, mint amit én használtam.

– Magas. Körülbelül száznyolcvan centi. Kisportolt. Elegáns kabát volt rajta... olyan, amelyet a bankfiúk hordanak, fekete bársonygallérral.

– Hogyhogy ilyen pontosan emlékszik a kabátra?

– Nagyon fáztam, ahogy ott ácsorogtam a 19-es szám előtt, arra gondoltam, nekem is jól jönne.

– Nem emlékszik esetleg valamire, ami azután történt, hogy ez a férfi kijött a házból?

– Csak arra, hogy bement a szemközti újságoshoz, aztán beült a kocsjába, és elhajtott.

– Igen, ezt már tudjuk – mondta a felügyelő. – Az autó márkájára nem emlékszik véletlenül?

– Azt hiszem, BMW volt – feleltem.

– És a színe?

– Nem, azt nem láttam, ahhoz már sötét volt. – Kis szünetet tartottam. – Arra emlékszem még, hogy mielőtt beült volna a kocsiába, kivett az ablaktörő alól egy büntetőcédulát; ennek alapján maguk biztosan meg tudják találni.

– És mindez körülbelül mikor történt?

– Körülbelül negyed hét és fél hét között – mondtam.

– És azt nem tudná megmondani, hogy...

Két perc, ötvennyolc másodpercnél tartottunk. Letet-

tem a kagylót. Egyszerre verejték öntötte el az egész testemet.

– Örülök, hogy szombat reggel itt látom – szólta be a vezérigazgató az ajtómon, ahogy elhaladt előtte. – Ha befejezte, amit éppen csinál, beszélni szeretnék magával.

Azonnal felkeltem az asztalomtól, és követtem a folyosón az irodájába. A következő óra azzal telt, hogy végigvettük az általam beállított tervszámokat, de akár-hogy is igyekeztem, képtelen voltam odafigyelni. Kisvártatva elfogyott a türelme, és rám szólt:

– Mondja, netán valami más jár a fejében? – kérdezte, és becsukta a dossziét. – Úgy veszem észre, máshol járnak a gondolatai.

– Nem, szó sincs róla – tagadtam –, csak éppen az utóbbi időben sokat túlóráztam. – Azzal felkeltem, hogy távozzak.

Ahogy visszaértem az irodámba, azonnal elégettem azt a papírt, amelyre a slágvortjaim fel voltak írva, és hazaindultam. A délutáni lap első kiadásában már a hetedik oldalra szorult vissza a „szerelmi civódás”. Nyilván nem voltak friss híreik.

Egyszerűen nem akart véget érni a nap, és végül is csak a feleségem *Sunday Expresse* hozott egy kis megkönnyebbülést.

„A Carla Moorland-féle »Szerelmi civódás« gyilkossági ügyben új szemtanú segíti a nyomozást.” Az annyiszor olvasott közhelyek egyszerre valóságos tartalmakkal teltek meg.

Átböngésztem a többi vasárnapi lapot is, meghallgattam minden hírműsort, és megnéztem minden tévé-

híradót. Amikor a feleségem kíváncsiskodni kezdett, azt a magyarázatot adtam neki, hogy a cégnél elterjedt mendemondák szerint valakik megint meg akarják venni a vállalatot, miáltal újfent veszélybe kerülhet az állásom.

Hétfő reggelre a *Daily Express* már a nevét is tudta a „Szerelmi civódás” gyilkossági ügyben gyanúsított férfinak. Paul Menziesnek hívták, ötvenegy éves volt, biztosítási ügynök, suttoni lakos. A feleségét az epsomi kórházban altatják, miközben a férj a brixtoni fegyházban van letartóztatásban. Megfordult a fejemben, vajon Mr. Menzies elmondta-e Carlának, hogy ő hogy van a feleségével, és az is, vajon neki mi lehet a beceneve. Töltöttem magamnak egy csésze erős feketét, és elindultam az irodába.

A délelőtt folyamán Menziest elővezették a Horseferry Road-i körzeti bíróságra, ahol vádat emeltek ellene Carla Moorland meggyilkolásáért. A *The Standard*-ból tudtam meg a megnyugtató hírt, hogy a rendőrség tiltakozására a bíróság elutasította az óvadék ellenében való szabadlábra helyezés iránti kérelmét.